

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Arpocræ Scholastico. 228.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ipfi acceptam ferenti, huic contrà, si sibi laudem ascribat, minimè mirandum est, si quominus victoriam adipiscatur, impedimentum afferat.

Eidem. 226.

Breuter dicere volo, quod perspicuis verbis eloqui nolo. Si malus esset, qui ab insidiantibus contumelia afficitur (scis de quo loquar) eos, à quibus nunc maledictis incessitur, summos laudum suarum præcones nunc haberet.

Eidem. 227.

Quisquis probitatis particeps est, huic virtutem honore affici gratissimum erit. Quemadmodum enim si Legislator quispiam maximas flagitiis pœnas constituat, haudquaquam ipse ad perpetrandum flagitium paratus esse existimandus est: eodem modo cum quis eximia & singularia virtutis præmia audiens, voluptate afficitur, ad omne virtutis genus propensus ac paratus esse existimatur: atque bonis quidem omnibus refertus, nullo autem malo infectus. Nec verò mirum atque absurdum est, quod probi viri virtutem admirentur, atque amore complectantur.

Arpocræ Scholasticæ. 228.

Huius auctoris liber adversus Gentiles.

Quòd diuinatio ars apud Gentiles nugarum plena erat, atque incassum omnium ore celebrabatur, in libro aduersus Gentiles à me demonstratum est. Quoniam autem Homerum ut sapientissimum testem producis, eundem vicissim aduersum te producã. (Graue enim atque auctoritatis plenum illud etiam testimoniũ est, quod ab hostibus sumitur.) Nam cum Helenũ, qui vaticinandi artem profitebatur, inducit, Alexandrum fratrem monentem, ut pugna euolet, profectusque in urbem Mineræ vnà cum muliereulis vora faciat, ac postea eas quidem precantes, ipsam autem eorum preces aspernantem, ac deinde vatem eum hortantem ut Græcorum præ-

ὄπι πρὸς αὐτὸ τὴν νίκην, πρῶτον ἔδειν χρῆσιον, εἰ ἐμποδῶν εἴη πρὸς τὴν νίκην.

Τῷ αὐτῷ. σκτ.

Συντόμως φράσαι βύλομαι, ὁ φράσαι σαφῶς ἐβύλομαι. εἰ κακὸς ἦν ὁ παρὰ τῆς ὑπερβουόντων παροινῶδης ὁ ἴσθα δ' ὄν λέγω, τοὺς νῦν λέγοντας κακῶς, ἔχει ἂν ἀκροῦς ἐπωμῆτας.

Τῷ αὐτῷ. σκζ.

Πᾶς ὅταν μέπει χαλοκαγαθίας ἀσπιδοῦ τῆς ἀρετῆς τιμωρίας, ὡς παρὰ γὰρ εἰς νομοθέτης μεγάλας κολάσεως τῆς ὑπερνομιῶν τούτοι, οὐκ ἂν αὐτὸς γε ὑπερσευάζεσθαι ὑπερνομῆν νομοθεῖν. ἔτος ὅταν τις ὑπερφουῖς τὰς τῆς ἀρετῆς ἀμοιβὰς ἀκῶαν ἠοδῆν πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν ἔτοιμος εἶναι δόξει. καὶ ἀγαθῶν μὲν πάντων ἔμπλεως, κακοῦ δὲ οὐδεὶός. καὶ θαυμάζεσθαι γὰρ καὶ φιλεῖσθαι τὴν ἀρετὴν παρὰ τῷ πρὸς αὐτὸν οὐκ ἀπεικός.

Αρποκρᾶ χολοατικῷ.

Ὅτι ἡ μαυκὴ ὕβρις ἦν παρ' Ἕλλησι, καὶ μάτην ἐθρυλλεῖτο. δέδεικται μὲν μοι ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας λόγῳ. ἐπεὶ δ' Ὀμηρον ὡς σφώτατον μάρτυρα πρὸς ἄλλη, τὸν αὐτὸν ἀντιπρὸς βύλομαι. σέμνη γὰρ καὶ ἡ παρὰ τῆς ἔθρων μαρτυρία. ὅταν γὰρ ποιῆ τὸν Ελεον μάντι ὄντα, Αλεξάνδρω τ' ἀδελφῷ ὑπερκελευόμενον, τῆς μὲν μάχης ἀποσπῆναι, εὐξασθαι δὲ τὴν Ἀθηναίαν μετὰ τῆς γυναικῶν ἐν ἄσσει γινόμενον. εἶτα τὰς μὲν εὐχόμενας, τὴν δὲ ἀνανεύσαν αὐτὴς δὲ τὸν μὲν μάντιν ὑπερκελευόμενον εἰς μάχην πρὸς ἀλεῖσθαι τὸν ἄριστον τῆς Ἑλλήνων. τὸν δὲ πειθόμενον καὶ πρὸς ἀλεῖσθαι μὲνον, ἡ πειθόμενον δὲ

καὶ πτερωτάων, καὶ ἀετοῦ καὶ
 δαίμονος, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶ καὶ τοῖς κο-
 μῆδ' ἢ τοῖς τῶν ματιῶν, οἷον ὅτι
 κόρη ῥαπίδων, ἢ καὶ καταγλιῶν τῆς
 ἀβελτηρίας αὐτῆς καὶ ἀλαζονείας,
 ὡς θεασαμένης μὲν ἐν τῷ ποταμῷ
 ρεῖν καὶ ἐλπίδας χερσὶς ὑποπι-
 σθαι. ἐν δὲ τοῖς πύργοις ἐλεγχόμενης
 καὶ ἀμαρτανύσεως, ἀπὸ τοῦ δῆλον
 ἐστίν. εἰ δὲ πολλὰ καὶ μάντις φάσκει,
 καὶ θυροκόπους, καὶ ὄνειρα πόλεις, θαυ-
 μασιῶν ἔδην. ἢ γὰρ ποιητικῶς ἐπὶ ὅπου
 τὸ μῦθος ὅτι ποταμῶν, ἔστιν ἔχει τὸ
 ψεύδος, καὶ ὅφ' ἡδονῆς ἀκρίτως θεασα-
 νομένη ἐξυβείζει καὶ ὑλομαίει τὸ μῦ-
 θῶδες καὶ θεατρικόν, ὅτι δεικνύμενη
 πσοῦτον γὰρ αὐτῇ οὐ μέλει τῆς ἀ-
 ληθείας, ὡς καὶ τοὺς παῖδας ἀλῶνος
 εἰσάγουσαν ματαγοποιούσας μά-
 λον ἢ μεγαλοφρονεῖσας φάναι. Οὐσαν
 ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν γείδω, αὐτὰρ
 ἐπ' Οὐσῇ Πήλιον ἀνοσφύλλον, εἰ
 ῥατὸς ἀμβρατὸς εἴη. εἴτα πτερόσσαι αὐ-
 τοὺς κρατῆσιν εἰ ἠβήσθαι, γνώμην ἀ-
 ποφαίνεται ἀπαίδευτον καὶ ἀφιλόσο-
 φον φράσσασα, καὶ ἀνύκει ἐξετέλεσαν, εἰ
 ἦσιν μέτρον ἴκοιτο. ἔφημι γὰρ τρεῖς
 ὄρη, ἀλλ' ἔδ' εἰ πάσαι ἢ γῆ πλάσθην
 καὶ μετεωροσθῆν τρέπον κίονος, ἐφά-
 ρεται τῆς οὐρανῆς ἀλίδος, καὶ μάλι-
 στα χεῖρ τὸς λέγοντας, τίω γίνεσθαι
 εἶναι τῆ οὐρανῆ. κείτρων γὰρ θεοφρα-
 ρείας ὅτ' ἂν ποτε ἄψοιτο.

stantissimum ad singulare certamen pro-
 uocet, cui cum ipse morem ipsi gessisset,
 ac prouocasset, victus sit, vulnusque acce-
 perit, atque aliquo, qui pugnam dirime-
 ret, opus habuerit, an non vel pueris ipsis
 admodum perspicuum est, eum diuina-
 tio velut alapam in malam impingere, aut
 etiam ipsius stoliditatem atque arrogan-
 tiam irridere, vt quæ in prædicendo qui-
 dem, ac læta spe ostentanda, temeritate at-
 que insolentia efferatur, cæterum in fine
 coarguatur, atque à vero abetret. Id certè
 cuius manifestum est. Quod si complu-
 ribus locis vatum & aruspicum, atque eo-
 rum, qui somnia interpretantur, mentio-
 nem facit, haud mirum videri debet. Poë-
 sis enim figmenta interdum expetens, mè-
 dacium pro materia habet, atque præ vo-
 luptate præpostera iudiciique experte in-
 solefcens petulantet se iactat & luxuriat,
 fabulosum ac theatricum narrationis ge-
 nus ostentans. Ad eod enim veritatem nihil
 curat, vt etiam Halionis filios inani potiùs
 labore se cruciantes, quàm ingens aliquod
 facinus perpetrantes inducens, his verbis
 vtatur:

*Offeum his montem studio fuit addere Olympo,
 Ac rursum excelsis superaddere Pelion Offe:
 Aethereis possent vt sic conscendere ad arces.
 Ac deinde illud credes, eos, si ad florentē
 ætatem peruenissent, victorios adepturos
 fuisse, inscitam ac Philosophiæ expertem
 sententiam pronunciat, dicens,
 Idque peregissent, nisi mors truculenta, priusquàm
 Creuissent, Stygiis ambos misisset ad umbras.*

Non enim dicam tres montes, sed nec si
 terra vniuersa effingeretur, atque colum-
 næ in modum erigeretur, cælestem axem
 attingeret: ac præsertim, iuxta eorum sen-
 tentiam qui terram centrum cæli esse as-
 ferunt. Centrum quippe circumferentiam
 haud vnquam attingit.

Θεοδοσίω σχολαστικῷ. σελ.

Theodosio Scholastico. 229.

Ὅτι ἀρχὴ τῆς ἀληθείας ἐπιπίπτει,
 πάντως ἐκκυλιόσθεται τῆ ποσειδῶ-
 νος, καὶ εἰς ἀχρόν κατατρέφει τῶν

Qui in principio à veritate excidit, pro-
 fus ab eo quod sibi proposuit, exturbabi-
 tur, atque in sædum finem desinet.

Ed